

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Országház-tér 11.
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II. ker., Debrői-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
vztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST,
:: :: V., Országház-tér 11. II. 213. :: ::

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Debrői-út 15.

HALÁSZAT = (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

TARTALOM: Meghívó. — Hivatalos rész. — A túlhajtott etetésről. *Répássy Miklós.* — Panaszok a horgászok ellen. *bárá Szurmay Sándor.* — Egyet-mást folyóvízi halászatunkról. *dr. Unger Emil.* — A németországi pontyértékesítéséről. *dr. U. E.* — Társulatok-Egyesületek. — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Einladung zur Generalversammlung des Ung. Landesfischereivereins. — Amtliche Mitteilung: Die Inkraftsetzung des neuen Fischereigesetzes. — Die übertriebene Fütterung. — Klagen gegen die Sportangler. — Über die Flussfischerei. — Über die Karpfenverwertung in Deutschland. — Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen — Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

MEGHIVÓ

az Országos Halászati Egyesület f. évi *március hó 24-én csütörtökön*, d. u. 5 órakor a földművelésügyi minisztérium palotájában (V., Országház-tér 11. sz. I. e. 124.) tartandó

évi rendes közgyűlésére.

(A március hó 13-ára kitűzött közgyűlés határozatképtelen volt.)

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki bejelentések.
2. Titkár évi jelentése.
3. Új tagok felvételének megerősítése.
4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1926. évi zárszámadások felülvizsgálata. (Alapszabályok 11. §.)
5. 1927. évi költségelőirányzat megállapítása. (Alapszabályok 19. §.)
6. dr. Dobránszky Béla alelnök pályadíjának odaítélése.
7. Elnök, két alelnök, 24 választmányi tag és 3 számvizsgálóbizottsági tag választása.
8. Indítványok. (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően írásban nyújtandók be.)

Vendégeket is szívesen látunk.

Budapest, 1927. évi március hó 15-én.

br. *Inkey Pál*
elnök.

Ezen meghívó a jelenlegi viszonyokra való tekintettel pótolja a külön meghívót, miután a lapot az Országos Halászati Egyesület minden tagjának megküldjük.

HIVATALOS RÉSZ.

A m. kir. földművelésügyi miniszternek a belügy-, igazságügyi- és pénzügyminiszterrel egyetértve kiadott 9500/1926. F. M. számú

rendelete

a halászatról szóló törvények végrehajtása és az 1925 : XLIII. törvénycikk életbeléptetése tárgyában.

(Folytatás.)

15. §.

A halászatra jogosultak, ha a Ht. 14. §. b) pontja értelmében a halászati jogot nem kell társulat útján gyakorolni, nyílt vizen a halászatot a Ht., a Hn. és a jelen rendelet korlátai között szabadon gyakorolhatják. Ha azonban az egyes jogosítottak halászat jogukat nem egészében, hanem kisebb vízterületekre felosztva, bérbeadás útján kívánják értékesíteni, az okszerű halászat

előmozdítása, s a szomszéd birtokosoknak netán okozható sérelmek kikerülése céljából (Ht. 14. §. a) kötelesek a külön bérbeadható terület legkisebb mértékének megállapítása végett a földművelésügyi miniszterhez folyamodni, aki a Ht. 15. §-ához képest esetről-esetre intézkedik.

16. §.

A társulat megalakulása után (Ht. 14. §. b) pontja) úgyszintén a Ht. 47. §-a alapján elrendelt kényszerű bérbeadás esetén, a halászatot nyílt vízben csak a Ht. 42. §. 4. pontja értelmében készített s a földművelésügyi miniszter által a Ht. 44. §-a értelmében jóváhagyott üzemterv szerint szabad gyakorolni. (Hn. 26. §-a.)

17. §.

Az üzemtervnek a következő kérdésekre kell feleleteket adnia;

1. Mekkora a vízterület kiterjedése, ha a vízszín normális?

2. Milyen a víz helyzete és fekvése? Az erre vonatkozó adatokat részletesen fel kell sorolni.

3. A társulat vízterületén az egyes üzemszakaszok legkisebb területe mekkora lehet?

4. Mekkora a szerződésben megállapított legrövidebb bérleti idő? Ez az időtartam a Ht. 47. §-a értelmében hat évnél rövidebb nem lehet.

5. Bérbeadás esetén, melyek a halászat gyakorlására vonatkozó és a Ht. és Hn. rendelkezéseinél szigorúbb feltételek?

6. Miféle halfajok azok, amelyek állományának gondozása a társulat főcélja?

Különösen fel kell sorolni a vízterülethez tartozó olyan helyeket, melyek az illető vízterület népesítésére vagy állományának szaporítására kiválóan alkalmasak.

18. §.

Az üzemterv kiegészítő melléklete a gazdasági térkép.

Ezen fel kell tüntetni, milyen az illető terület alakja, ha a vízszín normális. Fel kell tüntetni még a partokat az esetleges gátakkal együtt, a községek határait, amelyekhez az illető víz tartozik, a bérleti területek határait, a vízhez tartozó holt ágakat, a vízfolyáson épült zsilipeket vagy gátakat stb.

19. §.

A társulat az üzemtervet és gazdasági térképet a társulat képviselőjére jogosult egyén aláírásával ellátva három példányban az alispánhoz (polgármesterhez) nyújtja be, aki azokat saját észrevételeivel együtt jóváhagyás végett a földművelésügyi miniszterhez terjeszti fel.

A jóváhagyott üzemtervnek egyik példányát a törvényhatóság irattárában kell elhelyezni, második példányát a társulatnak kell visszaadni, a harmadik példány a miniszteri ügyiratnál marad.

III. FEJEZET.

A halászat védelme.

A) Tilalmi idő és legkisebb méretek.

20. §.

Nyílt vizekre nézve — a 21. §-ban foglalt kivételekkel — április hó 20-tól május hó 31-éig általános halászati tilalom van érvényben, melynek ideje alatt halat fogni nem szabad.

Ez a tilalom kiterjed az elárasztott hulámtérre is. (Hn. 10. §. 4. bek.)

21. §.

Sebes pisztrángot október hó 1-étől január hó 15-éig, a szivárványos pisztrángot pedig március hó 1-étől április hó 30-áig nem szabad fogni.

22. §.

Rákot nyílt vízből október hó 15-étől december hó 31-éig nem szabad fogni.

A tilalmi idő alatt fogott, úgyszintén az olyan rákot, amelynek hossza a szemtől a kiegyenesített fark végéig mérve 9 centimétert nem ér el, a vízbe vissza kell bocsájtani.

23. §.

Nyílt vízből az alább felsorolt fajú halat csak akkor szabad fogni, ha mérete legalább a következő:

fogassüllő	hossza	30 cm,	vagy	súlya	25 dg
kecsege	"	40 "	"	"	25 "
márna	"	25 "	"	"	20 "
ponty	"	30 "	"	"	40 "

sebespisztráng, szivárványos pisztráng hossza 20 cm, vagy súlya 15 dg.

Ha ennél kisebb méretű hal jut a fogókészülékbe és onnan élve kiszedhető, feltétlenül vissza kell bocsájtani.

A hosszát a hal orra hegyétől a farkúszó végéig kell mérni.

Piaci ellenőrzés alkalmával a súlyban mutatkozó eltérés csak akkor kifogásolható, ha 10 %-nál nagyobb

24. §.

Ha nyílt vízben véletlenül olyan hal kerül a fogóeszközbe, amely a 23. §-ban meghatározott méretnél kisebb, azt, ha a vízbe élve bocsájtani nem lehet, fogyasztás céljára sem piacra sem egyébként üzleti forgalomba bocsájtani nem szabad. Az ilyen halat a halászszemélyzet közt fel lehet osztani, de a személyzetnek egyik tagja sem kaphat naponta egy kilogrammnál többet. A fennmaradó mennyiség felett az elsőfokú hatóság rendelkezik és azt köz- vagy jótékony célra fordítja.

25. §.

Zárt vízből származó halakra és rákokra sem a 20. §-ban foglalt általános tilalom, sem a 23. §-nak a legkisebb méretekről szóló rendelkezése nem terjed ki. Mindazonáltal, ha valaki ilyen tógazdaságból kifogott s a Ht. szerint védelemben részesülő oly halat vagy rákot, amely a 23. §-ban meghatározott méretnél kisebb, avagy halat vagy rákot az általános tilalmi idő alatt szándékozik szállítani vagy eladni, a Ht. 28. §-a értelmében tartozik az ily hal vagy rák származását a hal vagy rák fogásának helye szerint illetékes községi előljáróság által az V. mintának megfelelően kiállított bizonyítvánnyal igazolni.

26. §.

Mesterséges halastóból származó halivadékat fogyasztás céljára engedély nélkül áruba bocsájtani csak akkor szabad:

(Folyt. köv.)

A túlhajtott etetésről.

Irta: Répássy Miklós.

Mult év őszén a német halkereskedők és haltermelők, úgy mint más években is, összegyűltek Cottbusban az ú. n. halbörzére. Ezen a halbörzén azonban minden történt, csak éppen kötés nem. Az ellentét a halkereskedelem és a termelők között túlságosan nagy volt, semhogy az alkunak eredménye lehetett volna. A kereskedők, a termelők vélekedése szerint, nagyon kis árat ajánlottak, a termelők pedig túlságosan sokat kértek. A kereskedők álláspontjukat azzal okolták meg, hogy ha az ajánlott árnál drágábban vásárolnak, akkor illő haszonnal nem tudják tovább adni az árut; a termelők viszont azzal érveltek, hogy a termelési költség oly magas, hogy olcsóbban nem adhatják a halat. Az egyik elismerten gyakorlati irányú német szaklap azután tárgyalja a halbörze fiaskóját s megállapítja, hogy az adott viszonyok között tulajdonképpen mindkét félnek igaz van; — csak szerinte a kereskedők által felhozott okokon változtatni nem lehet, ellenben a termelés elavult módján nagyon is. A bajt a termelésnél ugyanis ott látja, hogy az nem dolgozik elég belterjesen, kevés a terület arányához a hozam s így nagy üzemi költség terheli az eredményt. Rá is mutat mindjárt arra, hogy *bőséges etetéssel* a magyar és a jugoszláviai tógazdaságok mennyivel többet termelnek holdankint, aminélfogva azután sokkal olcsóbb is lehet az árjuk.

Ez a megállapítás igen tetszetősen hangzik. Hogy a németek mennyire szívlelik meg, ahoz nem lehet sok közünk; de magunkat illetőleg tanácsosnak látszik az óvatosság, — különösen tekintettel arra, hogy most, az előrehaladt kereskedelmi idény ellenére is, még nagyon sok az el nem helyezett halunk, vagyis félreismerhetlenül — a *túltermelés* jegyében állunk!

Hiszen, hogy a halgazdaságok belterjességének fokozása az etetés segítségével csak bizonyos mértékig terjedhet, arra igen egyszerű számítás figyelmeztet. Vegyük fel ugyanis valamely tógazdaság természetes halhúshozamát kat. holdankint 1 q-ra; ha ezt etetéssel meg akarjuk kétszerezni, ahoz átlagban 5 q takarmány kell. Ekkor tehát, minden egyébtől eltekintve, 2 q halhúst 5 q takarmány adott, vagyis 1 q halhúsra 2.5 q takarmány esett. Ha az etetést erőltetjük, mondjuk még 4 q halhúst akarunk termelni, akkor már 20 q takarmányra van szükségünk; ez esetben 5 q halra oszlik el ez a mennyiség s így 1 q halhúsra már 4 q takarmány esik. Ilyen erős etetés mellett tehát már sokkal drágábban dolgozunk s így, a különböző áralakító tényezők változása mellett — legfőképpen a *takarmány árának növekedése és a halárak csökkenése esetén* — igen könnyen odáig juthatunk, hogy az etetés fokozása veszteséggel jár.

De lássuk a dolgot gyakorlati példákkal is megvilágítva. Ezekben a példákbán a könnyebb számolás kedvéért kerek számokat veszek fel, de azok azért valóságos eseteknek felelnek meg. Az értéket még papírkoronában számítom, hogy az eddigi papírkoronákban számított eredményekkel könnyebb legyen az összehasonlítás.

Lássunk elsősorban egy 300 kat. hold nagyságú tógazdaságot, amelyen 1500 q halat tudunk termelni 3600 q tengeri feletetésével; 1 kat. holdra esik tehát 5 q halhozam s 12 q haltakarmány. Mondjuk, hogy a mai viszonyok között a haltermés kilogrammonként átlagban 17.000 K-val értékesül, a bruttóbevétel ilykép $150.000 \times 17.000 = 2.550.000.000$ K. Ebből lejön az

üzemi költség, ami kat. holdankint átlagban 1 millió korona, vagyis 300 millió és a takarmány ára. A mosztani árakat véve alapul, a tengeri métermázsáját nyárra legalább 260.000 K-ba kell számítanunk, 3600 q tehát 936 millióba kerül, vagyis összesen 1.236.000.000 K a levonandó kiadás. Marad 1.314.000.000 K tiszta bevétel. Mi történik azonban, ha az üzemet úgy rendezzük, hogy 1000 q-val kevesebb takarmányt etetünk fel? Ez esetben legelőször is kevesebb lesz a haltermés, mégpedig 1 q halhúsra 5 q takarmányt számítva, 200 q-val, vagyis csak 1300 q. Ha az értékesítési ár nem változik, akkor a bruttó bevétel csak 2.292.000.000 K. Csakhogy kevesebb lesz az előállítás költsége is. Az első esetben felszámított 1.236 millió előállítási költségből levonandó első sorban az 1000 q takarmány ára: 260 millió K; elesik ennek a takarmánynak darálási költsége, ami legalább 6% s ugyanannyi a kamatmegtakarítás, félévre számítva azt 12%-os kamatláb mellett, együtt tehát 31.2 millió. Végül az általános üzemi költségek is csökkennek legalább 10%-kal, vagyis 30 millióval, mert hiszen 10 vagón takarmány s 200 q hal ide-oda fuvarozása, kezelése elesik. Mindez összesen 321.2 millió, ennyivel kevesebb a termelési költség a második esetben, vagyis 914.8 millióra csökken s így a tiszta bevétel 1,295.2 millió, — mindössze 18.8 millióval kevesebb az első esetben várhatóánál. Ez a különbség még 1.5%-ot se tesz ki, tehát mindenestre azokon a határokon belül marad, amelyekben belül a termés, illetőleg a pénzügyi eredmény az ember által nem befolyásható természeti tényezők (időjárás, stb.) következtében ingadozhat.

Lássunk most már egy nagyobb, de valamivel gyengébb tógazdaságot, melynél 400 kat. hold vízterületen 1300 q halhúst lehet termelni 2500 q tengeri feletetésével. Az általános üzemi költségeket vegyük csak ugyanannyinak, mint az előbbi példában, vagyis 300 milliónak, tekintettel arra, hogy a 100 hold vízterület többlet számbavehetőleg nem növeli. Akkor teljesen az előző példa számadatait használva, 1.260 millió tiszta bevétel mutatkozik. Ha már most az üzemet úgy változtatjuk meg, hogy a feletetett takarmány 5 vagónnal csökken, s annak megfelelően a termés is csökken 100 q-val, akkor, az előbbi módon figyelembevételével a kiadások csökkenését is, a tiszta bevétel 1,265.6 millió, vagyis 5.6 millióval több, mint a bővebb etetésnél s nagyobb haltermésnél!

Ugyanílyen eredményt kapunk, ha egy kisebb területű tógazdaságot veszünk figyelembe, olyat, amelyen 200 kat. holdon 700 q halat termelhetünk 1500 q tengeri feletetésével. Itt is megtarthatjuk a 300 milliós általános üzemi költséget, mert feltehetjük, hogy a terület csökkenése nem csökkenti azt számbavehetően, — egyébként is az eredmény különösebb mértékben nem is változnék, ha le is csökkentjük. Ugyanúgy járva el, mint az első példában, tiszta bevételként 500 millió mutatkozik. Ha azután az üzemet itt is úgy rendezzük be, hogy 5 vagónnal kevesebbet etetünk, vagyis csak 600 q haltermést kapunk, akkor a kiadások megfelelő csökkenésének figyelembe vételével, a tiszta bevétel 504 milliónak adódik, vagyis 4 millióval több, mint amennyit az előző, belterjesebb üzemet, bővebb etetést feltelezve számítottunk.

Természetes dolog, hogy ezek a szám adatok az egyes konkrét esetekben változni fognak. A felhozott példákkal csak azt akartuk megértetni, hogy a *nagyobb halterméssel nem okvetlenül jár együtt a nagyobb jövedelem*, sőt a termés fokozása igen könnyen a pénzügyi jövedelem csökkenését okozza. Ilyen esetekben tehát

igazán nincs értelme, hogy a többtermelést erőltessük. Mert hiszen az effektív veszteségek veszedelmének elkerülésén felül még számba jön az is, — hogy a felhozott példákban maradjunk, — hogy az 5—10 vagón takarmánynak elhelyezéséről nem kell gondoskodnunk, hogy amennyiben kevesebb takarmányt etetünk fel, kevesebb az óhatlan kallódás s így jobb az etetés hatásfoka; a 100—200 q hallal kevesebb termést rövidebb idő alatt hamarabb tudjuk lehalászni s biztos helyre vinni; a 100—200 q hálnak kevesebb raktárterületről, teletetőről kell gondoskodnunk — szóval, hogy a kockázat lényegesen csökken, kevesebb az álmatlan éjszakánk! Végül nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a túlzott etetés a halhús minőségét nem éppen kedvezően befolyásolja, amint azt újabban a fogyasztók részéről mind sűrűbben felhangzó panaszok mutatják.

A felhozott példákban állandó árakkal számoltunk. De ha elgondoljuk, hogy a halárak kilogrammonként csak 500 koronával növekednek, akkor a pénzügyi eredmény minden egyes esetben igen határozottan a *takarmányozás korlátozása* javára dönti el a mérleget. Ebben az esetben az első példában az üzem korlátozása esetén már $1.300 \times 50.000 = 65$ millióval többet veszünk be, vagyis már itt is $65 - 18 \cdot 8 = 46 \cdot 2$ millió többlet mutatkozik. A második példában 65·5 millió a többlet; a harmadikban pedig 34 millió. A halárak emelkedését túltermelés mellett természetesen nem lehet várni; azok csak a termelés bizonyos korlátozása esetén remélhetők. Itt kell azonban hangsúlyoznunk azt, hogy a mai halárakkal körülbelül a határon állunk; ha alább szállnak, akkor már nem igen lesz érdemes termelni. Éppen ezért eleve vissza kell utasítanunk azt az esetleges szemrehányást, hogy a termelés korlátozásával drágítjuk az árut. Ha ugyanis nem lépünk erre a természetes útra, meg fog a korlátozás más úton történni, mert mindig érvényben marad az a gazdasági törvény, hogy termelni csak azt érdemes, amit *illő áron* értékesíteni is lehet.

Panaszok a horgászok ellen.

A sporthorgász morálja.

Irla: báró Szurmay Sándor ny. honv. min., gyal. tábornok.

Gyermekkorom óta küzdök szóval, utóbbi években írásban is, a nálunk sajnos az emberek széles rétegeiben még mindig elterjedt azon tévhit ellen, hogy a horgászat lemosolyogni való sport. Teszem ezt pedig azzal a fanatikus hittel, hogy horgásztársaimmal együtt meg kell és meg is fogjuk győzni az ezen tévhitben élőket nem helytálló nézetükről. Lehetetlen, hogy ez meg ne történjék, amidőn a művelt világhoz tartozó nemzetek között úgyszólván egyedül állunk már mint olyanok, akiknél a horgászatot, ezt a testet-lelket edző sportot csak egyesek kultiválják, az emberek egy kis töredéke más sportokat űz, a nagy tömeg azonban inkább egyéb, nem a természet öléhez, hanem más, zárt helyekhez kötött szórakozás után jár.

Amiket azonban a horgász kedvelt sportja mellett szóló argumentumok szinte kimeríthetetlen tárházából állandóan küzdve viszi sorompóba a mellette szólókat. azonképpen kötelessége az is, hogy mint igazi sporthorgász keshegyig menő harcot vívjon mindazok ellen, akik a sporthorgász díszes címe alatt horgászva, inkább halpusztítóknak nevezhetők.

Haladásunk, illetve a horgászat terjedésének a jele az, hogy már hallunk panaszokat is, még pedig részben igen

jogosult kifogásokat horgászok ellen, akik engedéllyel ugyan, de nem saját vizükben horgászva túlteszik magukat még a törvényes rendelkezéseken is. Ez ellen mindnyájunknak küzdenünk kell és nem szabad túrni azt, hogy a sporthorgász elnevezést bárki is megszegyenítse és hogy egyáltalában a sporthorgász morál ellen vétsen.

Az elhangzott panaszok tudtunkkal a következők:

Hogy egyes horgászok a nyári idény alatt naphosszat a víz mellett ülnek, tömegesen fogják a halat válogatás nélkül és figyelmen kívül hagyva a törvényes minimális méreteket is, az apró nemes halak fogásával is nagy kárt okoznak különösen a Balaton halaiban;

hogy a víztulajdonosok, — a bérbeadott víz halállományában nem lévén közvetlenül érdekelve — válogatás nélkül boldog-boldogtalannak adnak horgászati engedélyt ugyancsak a balatoni horgászatra és nem törődnek azzal, hogy mit művelnek az illetők a víznél és a halakkal, melyeket egyes horgászok pénzért el is adnak; s végül, hogy vannak horgászok, akik egyes helyeken etetik a halakat és így helyhez nevelve és szoktatva azokat, tömegesen ki is fogják ott horoggal.

Ezek a panaszok egynémelyike bizony elég súlyos. A legsúlyosabb az, hogy az apró növendékhalakat is megfogják és megtartják egyesek, ezzel pedig a halállományban és így a nemzet vagyonán is tényleg nagy kárt tesznek, túltéve magukat még a törvényes rendelkezéseken is; de okadatolt az a panasz is, hogy egyes horgászok a kifogott halakat eladják és így a sport cégére alatt haszonhalászatot űznek, amely eljárást nemcsak minden sporthorgász elítél, hanem minden jól megszervezett sporthorgász egyesület is az egyesületből való közvetlen kizárási oknak tekint.

Ezek a helytelenségek ott, ahol előfordulnak, nemcsak egyesek kapzsiságának folyományai, hanem a horgászat ellenőrzésének hiányából vagy még jobban mondvá, a horgászat szervezetlenségéből erednek.

A Balatonon, de bizonyára más vizekben is a partbirtokosok halászati társulattá történt megalakulásuk után is fenntartották maguknak szerződésileg azt a jogot, hogy horgászengedélyeket megkötöttség nélkül kiadhasanak; abba a szervezett halászati társaság vagy a halászatot bérlő bele nem szólhat. Ebben a helyzetben a partbirtokosok csak látszólag nincsenek érdekelve abban, hogy a halállományban elkerülhető kár ne essék, mert ha ez a kár nagyobb mértéket ölt, bizonyos értékben lecsökken idővel vizüknek értéke, ami akkor válik észrevehetővé, ha a bérszerződés megújítására kerül a sor és a jövedelmében károsult régi vagy új bérlő is már nem képes a régi bért megfizetni, hanem annál a károsodás arányában csak kevesebbet. Ebből pedig az következik, hogy a partbirtokosoknak és a halászatot bérlőnek össze kell fogniok abban, hogy a horgászattal kapcsolatban felmerült minden panasz rövidesen megszűnjön, de úgy, hogy a parttulajdonosok se lássák a mostani helyzettel szemben ennek kárát vagy szerződésileg biztosított jogaiknak csökkenését.

Már más alkalommal utaltunk arra, hogy a sporthorgász azon vizeknél, melyekben horgászatra jogosult, a legjobb felügyelő csendőr, nemcsak azért, mert egyénileg is érdekelt abban, hogy a halállományban oktalan kárt ne tegyen senki, hanem mert sűrűn is van a víz mellett és hozzáértésével minden más horgásznak rövidesen már a lelkebe és májába lát, részint a használt horgászó eszközök és módok, de magatartásának megfigyelése alapján is. Ezt a harmadik érdekeltet kell tehát a másik kettőnek a horgászat purifikáló munkájába, még pedig ellenőrzési feladattal, bekapcsolni, annál is inkább, mert egészen kétségtelen, hogy ezzel mindhárom érdekelt: a partbir-

tokos, a halászat bérlője és a sporthorgász is ennek csak hasznát látná és hamarosan megszűnne minden panasz és kártevés. Ennek a bekapcsolásnak nem egyénileg, hanem egyesületi alapon kellene megtörténni oly módon, hogy a halászat bérlői és a partbirtokosok erkölcsi támogatása mellett az érdekelt vidéken jelentéktelen tagdíj mellett sporthorgász egyesület alakulna, amely egyesületnek a tagjai hamarosan megszüntetnének minden visszaságot. Az egyesületi alap azon fontos oknál fogva mulhatatlanul szükséges, mert minden sporthorgász egyesület alapszabályai gondoskodnak arról, hogy tagja csak oly ember lehet, aki nemcsak a halászati törvény és az erre vonatkozó végrehajtási utasítás rendelkezéseit pontosan betartja, hanem egyúttal arról is, hogy a sporthorgász etikáját egyik tagja se hagyja soha figyelmen kívül.

A teljes siker azonban megkívánja azt, hogy az egyesület megalakulása után a partbirtokosok csak olyanoknak adjanak horgászatra engedélyt, akik az egyesület tagjai és azoktól, akiket az egyesület tagjai sorából kizár, az engedélyt azonnal megvonják. Kivételt csakis a partbirtokosok jogaira való tekintettel utóbbiak néhánynapos vendégeivel kellene tenni, akiktől nem lehet megkívánni a belépést, mint föltételt, arra, hogy egynéhányszor elmehessenek horgászni.

A sporthorgász egyesület szabályainak pontos betartását azonban ezektől is meg kell, de meg is lehet követelni. Valami csekély anyagi áldozat a partbirtokosok és halászat bérlői részéről (amely pl. abból állhatna, hogy ezek az egyesületbe, ha nem is sporthorgászok, pártoló tagokként belépnének, továbbá, hogy a sporthorgász egyesület vezetőségének tagjai — akikre a legerhesebb és legkellemetlenebb munka vár — tiszteletjeggyel látatnának el) bőven megtérülne az elmaradhatatlan haszonból, mely a halasvíz megjavulásával az áldozatot hozókra vár.

A Balatonra applikálva a mondottakat, meg kellene alakítani a „Balatoni Sporthorgász Egyesületet“, talán legcélszerűbben Siófok székhellyel, melynek leányegyletei az egyes községekben és fürdőhelyeken lennének. Utóbbiak vezetőségében kívánatos lenne, hogy néhány télen-nyáron ott lakó sporthorgász helyet foglaljon, kiknek a szeme a fürdőidényen kívül is a vizen lenne.

*

Áttérünk immár a panaszok azon részére, mely a horgászoknak *tömeges halfogásáról* szól a Balatonon.

Bevezetésként azonban el kell mondanunk a következő esetet:

Még a háború előtti boldog időkben egy angol sport-horgász eljött vagy 3 hétre Felső-Magyarország egyik kitűnő pisztrángos patakjához, csak azért, hogy sportjának élhessen. Első dolga volt természetesen az, hogy az állami halászejgyet és a halászat tulajdonosától a horgászengedélyt megszerezze. Ezek birtokában mindennap elment horgászni, az egész napot a patak mentén töltötte és este tért vissza szállodájába. Első este kivette kosarából zsákmányát: egy darab szép pisztrángot és odaadta, hogy készítsék el előételnek vacsorájához. Mindenki csodálkozott az angol ügyetlenségén és lesajnálták, hogy oly keveset fogott, de nehogy fájdalmat okozzanak neki, hallgatagon teljesítették rendelkezéseit. Amidőn azonban a második, harmadik stb. napokon az angol mindig csak egyetlenegy pisztrángot hozott haza, a kíváncsiság tetőpontján a szállodás nekibátorodott és bár tudta, hogy mindenki, aki csak kimegy a patakhoz, bő zsákmánnyal tér vissza, a következőkép megédesítve adta be az angolnak a pilulát:

— Nagyon halszegény a mi patakunk, bizonyára nem a legjobb szórakozást nyújtja.

— Sőt ellenkezőleg; ritkaságszámba megy még az én hazámban is az ilyen jól gondozott és halbő pisztrángos víz, mint amilyen az itteni patak. Hiszen én mindennap fogok 25—30, sőt néha több darabot is és kitűnően mulatok a pataknál, melynek természeti szépségeivel is alig tudok betelni. A megfogott halakat azonban sértetlenül visszabocsájtom a vízbe és csak egyet hozok haza, mert többre nincs szükségem.

A szállodás ámulva hallgatta végig az angol sport-horgász etikájának e megnyilatkozását. Oly etika ez, mely sok évszázados multa tekinthet vissza és mely ezen hosszú idő alatt a köztudatba is átmenve, oly fényes módon csiszolódott ki. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy Angliában azt a sporthorgászt, aki a saját szükségletén felül zsákmánnyal megrakodva térne haza, még a saját felesége is felelősségre vonná. De közelfekvő okok is emellett szólanak: Angliában bizonyára még álmában sem jut eszébe senkinek az, hogy fölösen hazahozott halait eladja; az elajándékozásra pedig azért sincs módja, mert ott úgyszólván mindenki maga fogja meg azt a halat, amire szüksége van. Mi sem küldünk valamely vadásztársunknak ajándéknyulat soha.

Másként áll a helyzet a mi hazánkban, ahol mindenki a bolondokházába valónak tekintené azt a horgászt, aki az angol példáját követné. Sajnos, a sporthorgászat bölcsőkorában élünk még mostanság. Annak a magas létrának a legalsó fokán állunk csak, melynek legfelső fokára az angolok már felértek. Nehéz munka lesz feljutnunk oda, de meg kell küzdenünk vele közgazdasági, népjóléti, közegészségügyi és ezer más, a nemzet érdekében fekvő okból.

Nézzük már most a leküzdendő akadályokat:

Muzsa Gyula régi meghitt jó horgászó pajtásomat kérdem a multkor:

— Milyen nehéz volt az a nagy csuka, melyet a multkor Andrassy Géza gróf tavában fogtál?

— Melyik súlyt parancsolod? A nyilvánosságnak szántat, a statisztikait vagy a valódit, — feleli Muzsa szellemesen, de ebben a kérdőfeleletben benne van teljes elmaradottságunk a sporthorgászat terén, főképen pedig elmaradottságunk e nemes sport értékének felbecsülésében. Mert tudnivaló, hogy a sporthorgász akarva nem akarva kénytelen zsákmányát mindig túlbecsülni és nagy zsákmányra törekedni, ha csak azt nem akarja, hogy lesajnálják és sportját haszontalannak tartsák. Sőt ez annyira beidegződött a sporthorgászok lelkületébe, hogy még nem akadtam horgásztársra, aki a szemem előtt kifogott hal súlyát nem erősen túlbecsülte volna. A magyar sporthorgászt tehát ma még nem is a kapzsiság, hanem a nagyrészt laikus emberek felfogása, bizonyos mérvben érzékenysége, de talán büszkesége is, ellentétben angol kollegájával, kényszeríti a túlzásra és a lehetőleg nagy zsákmány elérésére. A vadászoknál nincs meg ez a lelki kényszer és mégis, hány olyan vadászt találunk nálunk, a vadászat őshazájában, aki, úgy mint legelső vadászkunk, József főherceg ő fensége vagy boldogult Libits barátom, szívesebben vállalt mindig oly állást fácnahajtásokban, amelyről magasan elhúzó klasszikus fácnahajtást lehetett, mint olyant ahol sokkalta több rendszeren repülőt lehetett volna, mert amaz több gyönyörűséget szerez neki. Avagy hány vadász van olyan, aki merő hiúságból nem mindig a legnagyobb eredményt keresi minden vadászatban!

Ne csudálkozzunk tehát azon, hogy a sporthorgász lelkikényszer alatt is állva szintén ezt keresi és adott esetben füllent is egyet, mert bizony az ember, bárki legyen is az, szívesebben hall elismerő, mint gáncsoló vagy le-kicsinylő szavakat. Ez, sajnos, így lesz a jövőben is mind-

addig, míg a magyar közvélemény a sporthorgászat minden vonatkozásában át nem alakul, ez pedig csak nagy, küzdelmes és nehéz munka után fog bekövetkezni akkor, ha a sporthorgászat hazánkban általánosan és a legszélesebb körben megkedvelve elterjed és ezen terjeszkedés folyamánként minden, ma még szinte üres és parlagon heverő vizünk hallal a lehető és kívánt mérvben be lesz népesítve.

Visszatérve immár a Balatonon állítólag tapasztalt *tömeges halfogásra*, kiemelendőnek tartom azt, hogy az elmondandókban nem pro domo beszélek, mert az elmúlt három-négy esztendőben évente nem töltöttem több időt a Balatonon, mint 3—4 napot, a háború alatt talán egy napig voltam ott és a háború előtt főképp minden ősszel fordultam meg egyik-másik helyen, de erre is legföllebb egy hetet szánhattam. A jövőben sincs módomban arra, hogy több időt szentelhessek a szép magyar tengernek. Nem is törekszem erre azon oknál fogva, mert ott a sporthorgászat magasabb fajait, jelesen a könnyű horognyéllel, műcsalival és az orsós forgó (pergő)-val való horgászatot, amidőn a horgász állandóan járva a parton és műépítményeken fölkeresi a fogandó halat, alig lehet kultiválni. Sásas-nádas partjai, avagy a szabad partok bokáig érő vize erre nem alkalmas és a műépítmények: a mólók, kikötőhidak stb. egy részének környéke is vizinövényekkel van benőve. Így utóbbiaknál csak a helyhez kötött fenekes vagy az úszóval ellátott horoggal lehet horgászni, ami az én szememben csak másodrendű élvezet, a Balatonon különösen, ahol ezeken a helyeken sok horgász tömörül össze és sok dolga akad ugyan a horgásznak, de ha korrekt sporthorgász az illető, akkor munkája abban merül ki, hogy a törvényes méreten alul horogra akad apró halakat (pontyot vagy süllőt) veszi le horgáról és bocsátja ismét vissza a vízbe. Érdemleges és a méretet megütő ponty vagy süllő a Balatonnak csak néhány, kivételesen kedvező pontján akad időnként nagyobb számban horogra. Ezzel szemben pedig oly sok a silány eredményt nyújtó hely, hogy a horgászok össz-zsákmánya a tó egész halállományához viszonyítva igazán csak nagyon csekély lehet. De még ez a csekély zsákmány is föltétlenül összezsugorodik lényegesen, ha az érdekeltek megszívlelik javaslatainkat. Mindenesetre messze-messze elmarad a horgászat zsákmánya ama mennyiség mögött, amelyet a parti lakosság szigonygal és más eszközökkel az ívás céljából partra jövő anyahalakban: csukákban, harcsákban és pontyokban ősidők óta elpusztít.

A balatoni tömeges halfogás horgászok részéről felöleli:

Először a *keszegek*, a piaci áruként értéktelen más *fehérhalak* és *apró sügérek* nagy mennyiségét, a fiatalság és a kezdő horgászok nagy multságának prédáját. Ezeknek a kifogása a halállományra semmiféle káros befolyással nem lehet, sőt ellenkezőleg csak előnyös, ha megrikkítatnak soraik, mert a nemesebb halaknak eledelét fogyasztják. Egyébként is oly kis töredéke ez a még megmaradó fajtestvérek óriási tömegének, hogy szóra sem érdemesek. Nem is ezeket panaszolják és siratják az érdekeltek.

Másodszor a kifogott és vissza nem bocsájtott *törvényes méreten aluli nemes halakat*: a pontyokat és a süllőket, melyeknek elvitelével lényeges kár éri az érdekelteket. Igen könnyű ezeknek a nagy csapatban levő halaknak a fogása, de éppoly könnyű ennek megakadályozása, amire föltétlenül és egyedül a sporthorgászok javasolt szervezete alkalmas, mely a törvényes rendelkezéseknek érvényt tud szerezni. De ezen szervezet szakszerű irányításával a fogási módok és csalik megválasztásával ezen halaknak tömeges fogását és így a

kényes természetű süllőknek rendesen súlyos megsérüléseit is nagy részben meg lehet akadályozni.

Marad végül harmadszor a *törvényes méretet megütő süllőkben és pontyokban* — a Balaton két főhalában — ejtett nagy kár, melyet a horgászok okoznak. A nemrég még érvényes törvényes legkisebb méret süllőnél 35 cm*, pontynál 30 cm. hosszúság volt. Tapasztalat szerint ily nagyméretű halak ritkán kerülnek horogra. Nagy tudás és ügyesség kell hozzá, de szerencse is. Szerencse különösen olyanoknál, akik csak néhány napra látogathatják az oly sűrűen szeszélyes Balatont, mely szép csendes nyári időben is oly hullámzásra képes néhány perc alatt, hogy a pontyra horgásztól kétségbeesjt. Ennek a szeszélynek tulajdonítható az is, hogy a Balatonon a horgásznak aránytalanul sok fekete napja van, lényegesen több, mint bármely más víznél. Ily napokon egyáltalában nem foghat semmit és ezt a sorsot még az állandóan ott lakó horgász sem kerülheti el, mert a legszebb idő mellett megkezdett horgászatnál is egy kis szellőcske okozta nagy hullám egykettőre el is zavarja a víztől. Érdekes volna az ilyen kifogott és a *mértéket megütő halnak* a pontos és lelkismeretes statisztikáját látni. Meggyőződésem az, hogy az egész Balatonból kifogott ily halak összsúlyánál a métermázsákat talán egyik kezünk újjain lehetne összelovasni.

De ennek a dolognak is megvan ám a maga lólába, mely jóhiszeműleg meggyőződéssé érleli az érdekelteknél a kár óriási mérvét. Már a horgász etikájáról fentebb elmondottakból kitűnnek azok az okok, amelyek miatt a magyar sporthorgász ellentétben angol kollegájával, minél nagyobb zsákmányra törekszik. Ezen okokkal magyarázható meg az is, hogy a balatoni horgász egy szép haltól, melyet fogott, mely azonban talán 5—10 cm.-rel rövidebb, mint a törvényes méret, nem szívesen válik meg. Nagy fájdalom mellett teszi meg a most még fennforgó magyar viszonyok között akkor is, ha erős jellemű az illető, vagy egyesületi erkölcsi kényszer alatt áll. Az ilyen kisebb méretű hal tehát mostanság nem vissza a vízbe, hanem gyakran hazakerül, sőt a felbecsült mérettel és súllyal a boldog horgász el is dicsekszik, azt büszkén mutogatja, mert ugyan kinek is jutna eszébe, hogy azt utána mérje. Az ilyen, már a horgász becslésében megnőtt halnak is elmegy azonban a híre, annak szárnyán pedig szokás szerint folyton gyarapszik és nő, míg az érdekelteknek már mint cápa, néha a többszörösére meg is szaporodva jut tudomására. Így keletkeznek elég gyakran az óriási halfogásokról szóló legendák minden községben és fürdőhelyen, melyeken mindenki told is még valamit, összekapcsolja és összezavarja a más helyről hallottakkal és színez rajta annyit, amennyit fantáziája elbir. Ily színes képek azután hosszabb életűek, mint bármely muzeális műtárgy, különösen akkor, ha valamely nagyobb halról van szó, melyről körülbelül mindenki tudomást szerez a községben. Bárki meggyőződhet arról, hogy ez így van, ha nem restelli a fáradságot és szóba elegendik valamely balatonmenti községben a legelső emberrel, akivel találkozik. Körülbelül oda lyukad ki, ahová én, amidőn a mult

*) A már megjelent és a halászatról szóló törvények végrehajtása és az 1925. évi XLIII. t.-c. életbeléptetése tárgyában kiadott 9500/1926. sz. F. M. rendelet szerint a minimális méretek immár a következők:

fogassüllő	30 cm. hosszú	vagy	25 dkg	súlyú
keszege	40 " "	" "	25 " "	" "
márna	25 " "	" "	20 " "	" "
ponty	30 " "	" "	40 " "	" "

évben a somogyi parton megfordulva, ráköszöntöttem egy kiscigányra.

— Adj Isten jó napot gazd'uram. Mondja csak, lehet itt a maguk partján szép nagy halakat fogni a Balatonban?

— Lehet bizony — feleli a gazda a lokálpatriotizmustól is fűtve kidüllesztett mellével — fogtak itt már 80 kilós harcsát is.

— Az nagyszerű lehetett, amikor ily óriási halat fogtak és hol esett meg az a nagy szerencse?

— A kikötőtől nem messze a nád felé eső részen.

— No és mostanság fogták?

— Nem éppen. Régebben lehetett már, mert még az édesapám mesélte el gyermekkoromban. A síófoki halászok jártak itt és hálóval fogták. De mostanában is fogott a Szurmay kegyelmes úr itt egy 10 kilós nagy pontyot, még pedig horoggal. Ott valahol fogta a hínár között. Nemrég mesélte el nekem a szomszédom, aki halász.

Eleget tudtam s mivel nem volt lelkem, hogy ennek az embernek az illúzióit elrontsam, sok szerencsét kívánva, elköszöntöttem. A nagy harcsa történetét ma már verifikálni úgy sem lehet, azzal tovább nem is törődtem. De a ponty dolgában kutatva emlékeimben, következő igazság szűrődött le:

A somogyi parton sohasem horgásztam pontyra, tehát nem is foghattam ilyet. Fogtam azonban néhány parédos pontyot a zalai parton idestova 20 esztendővel ezelőtt 7 kilós maximális súllyal, Kenese régi kikötőhídjánál, melynek ma már a roncsai sincsenek meg. Erről a ritka szerencsés fogásról képes illusztrációval megemlékeztem a múlt év nyárelején egyik cikkemben. Erről hallhatott az én kiscigányom halász szomszédja, ki tudja hányadik kézből valamit és ily módon lett az én 7 kilós zalai pontyomból elég szerényen csak 10 kilós somogyi ponty, melyet nem a múlt évben, hanem két évtizeddel előbb fogtam.

A javasolt szervezet mellett természetesen meg kell és meg is fog szünni a törvényes méretet nem teljesen megüto halak kifogása a Balatonból és ezzel megszűnik a legnagyobb kártevés is, amit a nem szervezett horgászok okoznak. De nem fognak megszűnni soha a legendás fogásokról szóló biztos hírek. Azok megbízhatóságáról sok esetben elég tiszta képet nyújtanak a fent elmondottak.

Rátérhetünk immár a halaknak *beetetéssel* történő odacsodítására a horgászó helyhez.

A beetés mindenütt, tehát a külföldön is nemcsak hogy meg van engedve, hanem bizonyos halfajoknál szükséges is, mert különben azokból egyáltalában nem lehetne horoggal fogni egyetlen példányt sem napokon át, hacsak véletlenül nem. A beetést egyébként alkalmazzák külföldön a sporthorgász egyesületek által rendezett lokális vagy országos versenyeknél is, amelyeket bizonyos megállapított halfajok fogására rendeznek. Minden egyes versenyző egy, beetetéssel előkészített helyet kap, még pedig sorshúzás útján és azon mutatja be tudását, ügyességét, művészetét. Az elért eredmény szerint osztják ki a díjakat.

A laikus természetesen azt hiszi, hogy a beetés abból áll, hogy beszórunk a vízbe ott, ahol horgászni akarunk néhány kiló olyeledelt, melyet a fogandó hal legjobban szeret, mondjuk pontynál kukoricát és a ponty mind odajön; egymásután kifoghatjuk a vízből. Nem olyan egyszerű a dolog különösen a pontynál, mely igen gyanakvó, féltékeny és ravasz állat, de más körülmények miatt is, melyek az etetés körül fontos

szerepet játszanak. Hogy a csavargó pontyok megtalálják útjukban azeledelt, egy-két nappal előbb kell etetnünk. Megesik azonban legtöbbszörre az, hogy mire a horgász beteszi horgát, egyetlen harapása nincs, talán mert sok ponty van a vízben és nagy raj vagy több nagy példány vetődött oda és előzőleg már felszedve az egész kukoricát, keresgélve továbbvonult. A másik eset pedig az, amikor a beszórteledet mennyiségéhez mérten kevés ponty került az etetőhelyre, mert kevés is a ponty azon a vidéken és azok jóllakva a közeli hínár alá vonultak pihenni. Mindkét — ismétlem legtöbbször előforduló — esetben a haszonhalászat bérlőé a nevetés, mert más hízalja a halait, a sporthorgász pedig kénytelen újból egy maréknyi kukoricát beszórni arra az esetre, ha az előbb beszórtat már felették volna, hogy az újból odakerülő pontyokat megállítsa, ha ugyan aznap még odajönnek. De megeshet az is, hogy nem is szedték még föl az előző etetés kukoricáját és így újabb beszórással még jobban tüleket. A legszerencsésebb, de egyúttal a legritkább eset az, hogy a horgász ott találja vagy valamikor mégis odakapja a pontyokat és horogra is kerül belőlük egy-egy. Hogy a horgon levő pontyot szárazra hozza-e a horgász, az az ügyességétől függ és nem egészen bizonyos, de biztos az, hogy a törvényes méretű ponty — mindig ilyenről beszélek most — oly zenebonát csap a vízben és a közeli vízinövények között, hogy társai a szélrózsa minden irányában eliramodnak és nagy kérdés, aznap oda visszatérnek-e még.

Amint mindezekből látjuk, szükséges, de kétélű fegyver a beetés, mely egyáltalában csak a fogásra adja meg a lehetőséget. Nagy ügyességet, a víz és halállomány teljes ismeretét kívánja és így is bizony ritkák a horgász szerencsés napjai, amidőn 2—3 vagy több pontyot foghat. Különösen a Balatonon sűrűbben vannak fekete és szürke napok, még akkor is, ha egész idejét a víznel tölti a horgász. A kifogott hal értékének egy része mindenestre megtérül a beetés útján.

A *halak eladására* vonatkozólag a szerintünk helyes álláspont a következő: Az a horgász, aki nem a saját vizében (akár tulajdon, akár bérelt), hanem idegen vízben külön kért és kapott engedély alapján horgászik, a fogott halakat nem adhatja el. Aki ezt mégis megteszi, eljátszotta a jogát arra, hogy a sporthorgászok díszes céhében helyet foglaljon, mert a sporthorgász idegen vízben nem üzhet haszonhalászatot, ezt tiltja a morálja. Egyszer-másszor azonban előállhat az a helyzet, hogy a fogott hal ezen elv betartása mellett elromlik és a sporthorgász kénytelen azt eladni. Oktalanság volna ezt eltiltani, de kötelezni kell minden sporthorgászt arra, hogy minden ily esetet azonnal egylet elnökségénél felülbírálás végett bejelentsen, nehogy visszaéléseknek kaput nyissunk. Imhol egy példa: Egy magyar sporthorgász messze hazulról, mondjuk a felső Vág völgyében tölti horgászattal szabadságának egy részét, ott egy napon fog egy 16 kilós galócát, mely a fogás alkalmával erősen védekezett és súlyosan megsérült. Egyedül nem tudja elfogyasztani, hazaküldeni nem lehet, mert a postán és vámon elromlik. Odaajándékozza az idegen szállodásnak, ahol lakik? Ugy-e nem!

De vannak német és osztrák nyaralóhelyek, ahol a szállodás bérlő az ottani halasvizet és hirdeti, hogy a nála lakóknak szabad horgászatot enged azzal a kötelezettséggel, hogy az összes fogott pisztrángokat be kell szolgáltatni, értékük egy része azonban levonásba kerül a penzió árából. Nem lehet annak a magyar sporthorgásznak szemrehányást tenni azért, mert néhány napra

ily helyre megy a mondott föltételek mellett, amikor itthon nem tud pisztrángra horgászni.

*

Ezzel kimerítettük az elhangzott panaszokkal kapcsolatos érveket és ellenérveket az ép szükséges részletességgel és rámutattunk arra az ösvényre, melyen haladva a most teljes rendszertelenséggel folyó horgászatot idegen vízben a kívánt irányba lehet terelni és minden kártevést a halállományban elkerülni. Ragadják meg a kezdeményezést az érdekeltek, mert több mint bizonyos, hogy a célt: minden visszaélés és panasz megszűnését el fogják érni.

A Balaton halászatában érdekeltekre — ha a fenti javaslatokat elfogadják — még egy további teendő is vár: a horgászatra vonatkozó most fennálló rendelkezéseknek a revíziója. A sporthorgászokkal való szorosabb kapcsolat létesítése után, amidőn ennek a revízióknak a tárgyalására kerül a sor, hamarosan meg fognak győződni arról, hogy ez a saját jól felfogott érdekükben is fekszik.

Egyet-mást folyóvízi halászatunkról.

Irta: Unger Emil dr.
kir. adjunktus.

Ha lapunk régebbi évfolyamait figyelemmel kísérjük, s az azokban megjelent közleményeket, kérdéseket és feleleteket, valamint szerkesztői üzeneteket tartalmuk szerint csoportosítani próbáljuk, csakhamar arra a megállapításra jutunk, hogy a „Halászat“ összehasonlíthatatlanul többet foglalkozott eddig a tógazdaságok, még helyesebben mondva: pontytenyésztő üzemek dolgaival s az ezekkel kapcsolatos tudományos és gyakorlati kérdések ismeretterjesztő tárgyalásával, mint a természetes halászat ügyeivel. Az utóbbiról gyakran hónapokon át szó sem esett, kivéve az egyes halászati társulatok közgyűléséről szóló rövid, sablonos beszámolókat.

Kivételt úgyszólván egyedül a Balaton képezett, mely ma hazánknak legnagyobb és legfontosabb természetes vízi halászata, de nem — folyóvízi halászat.

Kutassuk kissé a folyóvízi halászatoknak lapunkból megállapítható illeten elhanyagolásának okait!

Először is rá kell mutatnunk a folyóvízi halászatnak, mint nemzeti vagyonnak jelentőségére, és azonnal leszögezzük, hogy bármily nagy a fejlődés és a megállapítható halászati többtermelés a pontytenyésztő üzemekben, ez a fajta haltermelés a természetes halászatnak, és különösen a folyóvízi és holtágakbéli halászatnak a nemzetgazdasági jelentőségét nem homályosíthatja el sem minőségi, sem mennyiségi tekintetben, mert hiszen hazánk jelenlegi megcsonkított állapotában is a Duna, a Tisza, a Kőrösök, a Dráva egy része és ezek holt ágai, árterei, mai határainkon belül is oly nagy vízterületeket jelentenek, hogy ezek összes évi halászati hozama az összes pontytenyésztő üzemek évi termelését véleményünk szerint erősen felülmúlja mennyiségben. Minőségben oly nagy a különbség a kétféle halászati termelés eredménye között, hogy ezen az alapon nehéz az összehasonlítás. Általában azt lehet mondani, hogy minőség dolgában a pontytenyésztő üzemek termelvénye jobb a folyóvízi halászatokénál, mert az előbbieken produkált nagytömegű és egyedenként is többnyire másféltől három kilogrammig nyomó élőponty piaci értéke jóval nagyobb a folyami halászatok mindig nagyon vegyes

zsákmányánál, melyben mindig igen sok az apró és nagyobb keszeg és más fehérhal, és az apró ragadozó is, (Sügér, durbincs, cingli stb.) s amelyek piaci értéke a pontyéhoz viszonyítva csekély. Az is jelentős dolog az összehasonlításnál, hogy a folyami halászatok zsákmányának legnagyobb része jegelve kerül piacra, szemben a tógazdaságok élő piaci anyagával, mely utóbbi e körülmény következtében is nagyobb értéket képvisel.

Ezzel szemben azonban nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a tényt, hogy a folyami halászat produkál olyan minőségű piaci árut is, melynek értéke jegelve is nagyon meghaladja a tógazdasági élőponty árát. Ilyen pl. a kecsége (és esetleg más tokfajok), a nagy fogas, a harcsa, melyek tógazdaságban vagy egyáltalán nem tenyészthetők (kecsége, tok) vagy oly nagy példányokban mellékhalakként sem nevelhetők és tartathatók el, mint amilyeneket a folyóvízi és holtági halászatok piacra hozni tudnak (nagy fogas és vágóharcsa).

Ha mindezt meggondoljuk, s különösen az óriási vízterületeket, mint a folyami halászat működési terét, figyelembe vesszük, azt kell mondanunk, hogy a folyóvízi halászatnak van olyan közgazdasági fontossága hazánknak, mint a tógazdaságoknak, ha nem nagyobb.

Az okot tehát, amiért a „Halászat“ a folyóvizekkel oly keveset foglalkozott eddig, nem lehet megtalálnunk abban, hogy e vizek halászatának jelentősége csekély volna.

Megtaláljuk azonban az okot a folyóvízi halászat foglalkozókban. Itt azonban rögtön megállapítjuk, hogy ez a vád nem érheti sem a halászati társulatokat, amelyek az Országos Halászati Egyesületet és így a „Halászat“-ot anyagilag is jelentékenyen támogatják, s amelyek — mint jogtulajdonosok szervezetei — rendszerint nem is foglalkoznak gyakorlatban halászatokkal, hanem területeiket bérbeadják. Nem érheti vád a sporthorgászokat sem, akik úgy egyénenként, mint testületeik, egyesületeik által is támogatják az ország természetes vizeinek halászati szempontból való megismerésére irányuló törekvéseinket. Igen szép számmal tagjai ők az Országos Halászati Egyesületnek, s így olvasói lapunknak. Többen közülük munkatársai is. E tekintetben elég, ha báró Szurmay Sándor, Csörgey Titusz és L. Kiss Aladár neveit említjük.

Ha valamit a folyóvizekről és azok halászatáról megtudunk, nekik köszönhetjük. Azok azonban, akik a folyóvizek halászatával hivatásszerűleg foglalkoznak, bizony kevéssel, de sokan semmivel sem járulnak hozzá, hogy az Országos Halászati Egyesület és lapja a „Halászat“ a folyami halászat eseményeiről az érdekeltek köréből megbízható tájékozódásokat szerezhessen. Ez a szomorú tény az egyik oka annak, hogy a „Halászat“ oly keveset foglalkozott a múltban a folyóvízi halászat ügyeivel. Ámde ez a megállapítás távolról sem akar vádként hangzani a halászati bérletek vezetői és a hivatásos halászok ellen. Sőt, kérelemmel fordulunk hozzájuk, saját érdekükben. Először is megállapítjuk azt, hogy az Országos Halászati Egyesület és ennek tagjait összekötő szellemi kapocs: a „Halászat“ a természetes halászat körében munkálkodóknak is épp úgy egyesülete, illetve lapja kell hogy legyen, mint a tógazdaságokban működő tagoké. Egyforma kötelezettséggel, de egyenlő jogokkal is. Kérjük tehát az ország egész területén bárhol működő természetes folyóvízi vagy holtági halászati üzemek tisztelt vezetőit és halászeit, nyújtsanak segédkezet nekünk, hogy az ő érdekeiket mennél sikeresebben képviselhesük és teljes erőnkől előmozdíthassuk. Tegyük lehetővé nekünk, hogy a folyóvízi halászatok

ügyeit-bajait megismerhessük. Forduljanak hozzánk bizalommal. Legyenek az Országos Halászati Egyesületnek ne csak tagjai, a „Halászat“-nak ne csak olvasói, hanem külső munkatársai is. Minden levélbeli kérdésre díjtalanul válaszolunk. Minden érdekesebb adatot, fogási eredményt, ritka halzsákmányt stb., indokolt panaszt is közlünk a „Halászat“-ban.

Az elszakított magyar nyelvű területeken lakó halászokhoz pedig, akik az Országos Halászati Egyesületnek tagjai nem lehetnek, azzal a kéréssel fordulunk, hogy legyenek a „Halászat“-nak előfizetői és mint ilyenek szintén tájékoztassanak bennünket lakóhelyük halászati viszonyai felől.

Tudjuk azonban, hogy ilyen felhívásoknak, kéréseknek nem igen szokott kellő visszhangjuk lenni. Tudjuk, hogy a folyami halászat ügyeiről csak akkor szerezhetünk mindenütt kellő tájékozódást, ha — magunk megyünk el mindenfelé és az érdekeltekkel személyes érintkezést keresünk. Hogy ezt eddig évek óta nem igen tettük — *mert nem tehattük* — ez a másik és főoka annak, hogy lapunk a folyóvízi és más természetes halászatok ügyeivel alig foglalkozhatott.

E sorok írója több mint tíz évvel ezelőtt a saját személyére szóló miniszteri rendelettel kapott engedélyt és megbízást (50880/1916. sz. F. M. r.) a Duna halászati szempontból való tanulmányozására, mely tanulmány akkori eredményéről az Állattani Közleményekben és a Halászatban számolt be. Azóta a háború és az azt követő évek viszonyai lehetetlenné tették e tanulmányok kiterjesztett folytatását, mert a gyakori helyszíni kiszállások, utazások, sok időt igényelnek és költségek is, s nem képezhetik egyesületünknek vagy lapunknak feladatát.

Remélhető azonban, hogy most már a normálisabb békebeli állapotok helyreálltával e tanulmányok is folytathatók lesznek talán és ez esetben módunkban lesz a folyóvízi halászatokkal alaposan foglalkozni a Halászat hasábjain is. Sorbavéve a Duna, Tisza és a többi folyók egész magyar területét, ez több személynek évekig tartó munkaprogramot jelentene.

A németországi pontyértékesítésről.

(Befejező közlemény.)

„Ha lehetséges volna valamilyen kényszerítő eszközzel (pl. a nagytermelők kartellszerű szervezkedése. A szerk.) a ponty árát felhajtani, akkor én magam is, tekintettel a nagytermelő üzemek modernizálásának tetemes költségeire még helyeselni is tudnám az efféle eszközök alkalmazását. Mivel azonban ilyen eszközök igénybevétele is teljesen kilátástalan lenne, ezeket egyetlen szakértő sem ajánlhatja. A mai idők nyomása alatt minden termelés a legmagasabbra fokozott tevékenységre kényszerül, s ezalól a tógazdálkodás sem lehet kivétel.

Ez a jelszó nem új. A Német Tógazdák Egyesületében elégszer képezte már megbeszélések tárgyát, foglalkoztak vele bőven a szaklapok is évek óta, de senki sem vette komolyan. Kényelmesebbnek tartották a nagytermelők az intenzív helyes gazdálkodásnál az előbb említett „nyomást gyakorló eszközöket“ (az árak mesterségesen magas színvonalontartását) a saját üzemeik rentabilitásának biztosítására.

Ámde könnyen bebizonyítható, hogy a termelésnek ma egészen mások a lehetőségei, mint a háborút megelőző időkben.

Ki termelt volna azelőtt többszáz mázsa egynyaras pontyot egyetlen gazdaságban évente, ezer darabonként 100 fonton felüli súlyban? Ki gondolt volna arra, hogy 3—4 szeres népesítés mellett kétnyarasokat szintén száz meg száz mázsájával termeljen és $1\frac{3}{4}$ — $2\frac{1}{2}$ font (1 font = 0.5 kg. A szerk.) átlagsúlyra neveljen etetéssel?

Ezek új vívmányok, és aki ezekre a dolgokra nem rendezkedik be, az alúl fog maradni, mert csakis az ilyen intenzív gazdálkodásmód dolgozik olyan biztosan és olyan olcsón, hogy a külföldi konkurenciával a versenyt fölveheti.

Most következik a kérdés:

Miért kell a német pontytermelésnek a német tógazdálkodás általános érdekében fokozódnia és ezáltal a produkció költségeinek csökkennie?

A német pontytenyésztők minden külföldi pontyra állandó védővám kivetését követelik. A múltban (1925.) az ideiglenes vámtarifa-tárgyalások alkalmával sikerült is mázsánként 15 márka védővám megállapítását kieszközölniök, mert *senki sem ellenzte ezt*. A vám ellenzői abban a véleményben voltak ugyanis, hogy miután a régebbi vámtarifa megállapításakor a Német és a Sziléziai Halászati Egyesület szakvéleményeikben a vámmentesség mellett voltak, újabban nem kell az ellenkező bekövetkezésétől tartaniok.

Azóta azonban a vámellenzők hatalmasan megerősödtek. A Német Halkereskedők Egyesülete a vám ellen röpiratot terjesztett el és a Halfeldolgozó Iparosok Szövetsége valamint a Halkiskereskedők Birodalmi Szövetsége csatlakoztak ehhez a mozgalomhoz. A vámellenesek agitációja óriási méreteket öltött, mely agitáció eljutott az összes illetékes kormánykörökig, a parlamentig, a kereskedelmi és iparkamaráig, a szálló és vendéglős ipartestületekig és természetesen a fogyasztóközönséget is mozgósítja a vám ellen.

A Német Halkereskedők Egyesületének nagy vámellenes röpirata egyes pontjaiban megtámadható ugyan, egyik pontjában azonban feltétlenül teljes az igazság, midőn azt állítja, hogy Németország nem képes édesvízi halszükségletét belföldről fedezni és hogy különösen a pontytermelése még sohasem volt abban a helyzetben, hogy a német pontypiacot ki tudta volna elégíteni, hanem évtizedek óta rendszerint ugyanazon mennyiségű külföldi pontyot kellett évenként behozni, mint amennyit manapság is.

Ha a vámellenesek ezen állítását a jövőben esedékes, vagy végleges vámtarifa-tárgyalások alkalmával nem sikerül azzal ellensúlyozni, hogy a pontytermelés gyors emelésével azt a német fogyasztással összhangba hozzuk, akkor az a veszély fenyeget bennünket, hogy a már megnyert új elosztást elveszítjük.

„Ha a veszéllyel nem nézünk szembe, s azt titkolni, takargatni próbálnánk, nem jó szolgálatot tennénk a német tógazdálkodás ügyének. A vámellenesek ugyanis évtizedek óta jobban ismerik a termelés számadatait a tógazdánál és e számadatokat saját igazuk bizonyítékaként fel is tudják használni. Ez ellen semmi egyéb nem lehet eredményes mint az, ha a német tógazdák szigorúan kötelezettséget vállalnak arra, hogy eddigi termelésüket megduplázzák és olyan áron adják el, hogy az árút a fogyasztó, fontonként 1.20—1.30 márkáért vásárolhassa a kiskereskedőnél.

Könnyen lehet, hogy ez ma sok tógazdának nincs igénye, de ez az egyetlen mód a külföldi konkurencia legyőzésére. Pedig áldozathozatalról tulajdonképpen nincs is szó, hiszen már ma is azok a tenyésztők, akik Berlinbe kénytelenek szállítani, állandóan csak 80 márkát

kapnak az átlagos tükrös pontyért és 70-et a pikkelyesért, dacára az érvényben levő 15 márkás védővámnak.

Az évente magasabb karácsonyi és szilveszteri árak nem igen jöhetnek tekintetbe, mert az e napok alatt lebonyolított forgalom az összefogyasztásnak csak kb. $\frac{1}{3}$ része, melyből azonban — sajnos — a külföld is nagy részt szállít.

A Német Halászati Egyesület a halvédővám ügyében a következő közleményt hozta nyilvánosságra:

„A Német Halászati Egyesület által kiadott „Az édesvízi halászat helyzete és kielégítő védővámok szükségese édesvízi halakra“ című emlékirat, mely a neudammi Fischerei Zeitung 22. számában megjelent és különnyomatban is kapható, nemcsak a halászat barátai és a hatóságok körében talált megértésre, hanem törekvéseink elleneseit is megmozdította. Így a Német Halkereskedők Egyesülete „Az édesvízi halak termelésének és fogyasztásának veszélyeztetése a védővámok által“ c. ellenröpirattal felelt és a Németországi Halfeldolgozó Iparosok Egyesülete szakvéleményt adott ki a Német Halászati Egyesület vámkövetelése tárgyában. A vámkövetelésünk ellen és a mi érveink alátámasztására szolgáló bizonyítékaink megcáfolását célzó fejtegetésekre, amelyeket a két nevezett egyesület adott ki, válaszolni fogunk. A hatóságoknak, stb. egy terjedelmes szakvéleményt fogunk benyújtani, melyben minden ellenérvet tárgyilagos bírálat alá veszünk és a legújabb adatok alapján helyesbíteni, illetve megcáfolni fogunk. Egyelőre azonban a nyilvánossághozozataltól eltekintünk. — „A Német Halászati Egyesület.“

„Elismerésre méltó, ha a Német Halászati Egyesület a halgazdaság érdekében sorompóba lép és nehéz munkára vállalkozik, de emlékiratokkal és szakvéleményekkel a német termelés és szükséglet aránytalanságát megszüntetni nem lehet. Ezt csak a termelés megkétszerezésével lehet elérni.“

Csaknem egész terjedelmében leközzöltük a német haltermelésre és értékesítésre vonatkozó ezen érdekes tanulmányt. Egyelőre olvasóinkra bízunk, hogy belőle a hazai viszonyokra alkalmazható tanulságokat kihámozzák. Egy mindenesetre kínálkozik: ha valamely gazdasági ágazatnak nem jó konjunkturájá van egy ideig, akkor a termelést az adott területeken olcsóbbá kell tenni azért, hogy többet kell produkálni a tudomány és szakértelem minden vívmányának megfelelő alkalmazásával. Nálunk az etetés mérséklésével, a trágyázás általános bevezetésével és fokozott alkalmazása mellett, a tógazdaságok termelési költsége csökkenne, az évi átlagos terméseredmény pedig minőségre feltétlenül, de talán még mennyiségre is javulna.

Dr. U. E.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Második halászati tanfolyamunk lefolyása. Az Országos Halászati Egyesület a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás tagjainak és a halászat, haltenyésztés és halkereskedelem elméleti és gyakorlati képviselőinek mint előadóknak részvételével múlt hó 24., 25. és 26-án megtartott második tanfolyama is komoly érdeklődés és élénk részvétel mellett folyt le a halélettani állomás helyiségében.

Répássy Miklós ny. földművelésügyi államtitkár megnyitó szavai után az első napon Dr. Korbuly Mihály kísérletügyi igazgató, a halélettani állomás vezetője a szennyvízkérdésről tartotta meg igen tanulságos előadását, melyre lapunkban legközelebb visszatérünk.

Sajnálattal kellett lemondanunk Pataky Beksits Tibor igazgatónak, a kitűnő tógazdának hirdetett előadásáról, mert távirati-

lag jelentette, hogy fekvő beteg. Reméljük, hogy betegségéből fölépülve, az elmaradt előadás tartalmát a Halászat hasábjain leendő közlésre befogja küldeni nekünk.

Az így üresen maradt órában Répássy Miklós tartotta meg a harmadik napra hirdetett előadásait a halászati törvényről és a pontyivatastról. Az előbbiben rámutatott az új halászati törvénynek két intézkedésére. Az egyik az, hogy a halászjegy a tógazdaságokban való halászat és az ezzel kapcsolatos munkálatokat végző egyének esetében nem szükséges már, a másik pedig abban áll, hogy az új törvény módot ad a vasárnapi kártalanítás nélküli vízhasználatra, ami a malmokkal közös vízhasználatok gyakoriságát s a tógazdaságok vízének nyári apadását tekintve különösen fontos. Előadó rámutatott azonban, hogy az új törvény e kedvezésének igénybevétele minden egyes helyen csak külön hatósági engedéllyel szabad, mely az illetékes alispáni hivataltól nyerhető. A pontyivatastról szóló előadás során úgy az előadó, mint a hozzászólók véleménye megegyezett abban, hogy e kérdés ma is problematikus még. Az ivatás sikere vagy sikertelenségében részben ismeretlen tényezőknek is nagy szerepük lehet.

Lindmeyer Antal kir. adjunktus az élővizek öntisztulási folyamatait ismerlette szakavatott de népszerű módon a hallgatósággal.

Unger Emil dr. kir. adjunktus pedig a halbetegségekkel foglalkozott; különösen az elmúlt esztendőben előfordult jelentékenyebb eseteket ismertette, tanulságot a jövőre.

Az első nap délután biológiai, a második nap délután kémiai gyakorlati bemutatásokkal telt el, hogy a résztvevők az egyszerűbb vizsgálati módszereket: halak és táplálékuk, beltartalomvizsgálat, kormeghatározás pikkelyekről, oxigén meghatározás stb. elsajátíthassák. E gyakorlatokat Unger Emil dr., illetve Lindmeyer Antal és Maucha Rezső dr. kir. adjunktusok vezették, a tanfolyam látogatóinak élénk részvétele mellett.

A második napon dr. Dobránszky Béla kormányfőtanácsos, az Orsz. Halászati Egyesület alelnöke előadása nyitotta meg a tanfolyamot a halértékesítés szervezetének alapos ismertetésével, majd Unger Emil dr. előadása következett a tavak népesítéséről, gyakorlati példákkal ilusztrálván a népesítés legújabb elméleti megállapításainak fontosságát.

Fischer Frigyes min. osztálytanácsos, az Egyesület titkára a rákról, dr. Maucha Rezső a halastavak trágyázásáról, Lindmeyer Antal pedig a tóalajokról tartott igen alapos, szakszerű előadást.

Az utolsó napon először Németh Endre kir. mérnök tájékoztatta a résztvevőket a tógazdaságokban előforduló műszaki berendezésekről és azok javításáról, s a gátszakadások megelőzésének módjairól, dr. Maucha Rezső a haltakarmányokról és azok vitamintartalmáról, Fischer Frigyes pedig a halászati törvény végrehajtási rendeletét ismertette.

Corchus Zoltán az idén is előadta a tógazdasági könyvvezetés jól bevált módszereit.

Ifj. Zimmer Ferenc a halászatról és halkereskedelemről tartott költői lendületű felolvasása zárta be a sorozatot.

Az összes előadások nagy tetszést és érdeklődést váltottak ki a résztvevők körében, akiknek névsora a következő:

vitész Bajnok Mihály urad. erdész, Somogyfajs. Barta Károly tógazd. intéző, Vrázsló, Somogy m. K. Benkő Pál kir. gazd. főfelügyelő, Gödöllő. Brunner Simon földbirtokos, Baracspusztá, Fejér m. Csepeli István mérnök, Budapest. Egrý Ferenc tógazd. intéző, Somogyzentmiklós. Gottescha József tógazd. intéző, Simongát, Somogy m. Nemeskéri Kiss Géza földbirtokos, Göd. Pest m. Klein Lajos földbirtokos, Baracs-Pusztá, Fejér m. Dr. Lippai István újságíró, Budapest. Maurer János urad. erdész. Somogyjád, Bogát-pusztá. Németh György földbirtokos, Kispeszt. Nyírő Károly kir. gazd. felügyelő, Gödöllő. Petelka Antal tőkezelő, Göd, Pest m. Rimóczy Pál földbirtokos, Jászfényszaru. Schlosser Gusztáv főintéző, Adánd. Szupper Dezső urad. intéző, Vecseny-pusztá, Komárom m. Techet Róbert okl. mérnök, Budapest. Tracsokovics Aladárné földbirtokos, Szarvas, Békés m. Ujváry Jenő tógazd. intéző, Bicske.

Az Orsz. Halászati Egyesület választmánya f. évi március 24-én ülést tartott. Jelen voltak: Répássy Miklós elnöke alatt dr. Dobránszky Béla alelnök, Corchus Zoltán, Kuttner Kálmán, Löwenstein Emil, Paluzsa László, Szalkay Zoltán, br. Szarmay Sándor, Zimmer Ferenc, ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagok, dr. Unger Emil és Fischer Frigyes ügyvezető titkár, Németh Endre pénztáros.

Távolletüket kimentették: báró Inkey Pál elnök, Darány Ágoston, dr. Lukács Károly, dr. Isgum Ádám, dr. Mócsy István, Purgly Pál és Schwarz Izidor választmányi tagok.

Elnök üdvözlő a megjelent választmányi tagokat és felkéri a titkárt a tárgysorozat ismertetésére.

1. Titkár az elmúlt választmányi ülésen nyert utasítás alapján bejelenti, hogy eljárta az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnél a tavaszi tenyészállat kiállításával kapcsolatban rendezendő halászati kiállítás ügyében. Az OMGE főtitkárával Konkoly Sán-

dorral megejlett helyszíni szemle és tárgyalás eredménye az volt, hogy a halászati kiállítás külön pavillonban nyerhet elhelyezést, annak létesítési költségét azonban a Halászati Egyesületnek kell főddőnie. A pavillon létesítési költsége a bemutatott költségel-irányzat szerint mintegy 130 millió korona, amelyhez a vízvezeték és villany beszerelése, továbbá a szükséges állványok készítése járulna, úgy hogy a kiállítással kapcsolatos kiadások összege mintegy 200 millióra becsülhető.

Minthogy ezen összegből az OMGE semmit se vállal ma-gára, hanem csupán ahhoz járul hozzá, hogy a Halászati Egye-sület kiadásai a kiállítóktól szedendő helypénzből fedeztessenek, titkár a tárgyalások befejeztével a Budapesten levő két alelnöknek azonnal jelentést tett, akik a tulságos nagy költségre való tekin-tettel a halászati kiállítást 1927 évben megtarthatónak nem vélemé-nyezték.

A választmány a bejelentést jóváhagyólag tudomásul vette és a tárgyalás során fölvetette azt az eszmét is, hogy a kiállítás esetleg ez év őszén a Mezőgazdasági Muzeumban volna megtart-ható. Az erre vonatkozó tárgyalások és munkálatok bevezetésével az Egyesület titkárát megbízták.

2. Titkár bejelenti, hogy az Egyesület részéről kezdemé-nyezett halászati tanfolyam a választmányi ülés napján megindult s azon 17 jelentkező és több érdeklődő vett részt, úgy hogy a hallgatóság száma mintegy 30-ra tehető. Beksits Tibor igazgató betegségére való tekintettel előadását nem tarthatta meg. Egyéb-ként a tanfolyam a „Halászat“-ban közölt programm szerint, a felkért szakértők közreműködésével lesz megtartva.

A választmány a bejelentést tudomásul vette.

3. Titkár bejelenti, hogy a választmány elhatározásához képest az ez évi közgyűlést március hó 24-re hívta össze. A köz-gyűlés helyéül az eddigi gyakorlattól eltérően a földmivelésügyi minisztérium I. emeleti nagy tanácsterme fog szolgálni. Bejelenti egyúttal, hogy ez évben a tisztikar, a választmány, háromtagú szám-vizsgáló bizottság mandátuma lejár, s kéri a választmányt, hogy a hivatalos lista összeállítására utasítást adjon.

A választmány a bejelentést tudomásul veszi és a hivatalos lista megállapítására jelölő bizottságot küld ki, amelybe egyhan-gulag elnökül Répássy Miklóst, tagokul Corchus Zoltánt, ifj. Zim-mer Ferencet és a titkárt választja meg.

4. Titkár bejelenti, hogy az Egyesület kérelmére a m. kir. pénzügyminiszter úr 250 q egy nyaras és 300 q 50 dekan aluli két nyaras ivadék behozatalára vámmentességet engedélyezett azzal a kikötéssel, hogy a belépő állomáson a Halászati Felügye-lőség kiküldött szakértője megállapítani tartozik azt, hogy a szál-lított anyag tényleg tovább tenyésztésre szolgáló pontyivadék.

A választmány a bejelentést tudomásul veszi, egyben azon-ban az összes termelői érdekében kívánatosnak jelzi azt, hogy a behozandó ivadékmennyiség ne kontingentáltassék.

5. Titkár ismerteti L. Kiss Aladár győri tagtárs részéről dr. Unger Emilhez intézett levelet és a sorthorgász egyesületek összefogását célzó tervezetet, amely szerint a sorthorgász egye-sületek egy szövetséget alkotnának, s összes tagjaikkal együtt az Országos Halászati Egyesületbe belépnének. Ezzel szemben ellen-szolgáltatásul azt kéré, hogy a „Halászat“ egy része az ő hiva-talos közleményeik céljára rendelkezésre álljon és belépő tagjaik a köztisztviselőknek nyújtott kedvezményt élvezzék, tehát évenként ők is 6 pengő tagdíjat fizessenek.

A választmány beható tárgyalás után megbizsa a titkár, hogy az Egyesület érdekeinek szem előtt tartásával ez ügyben a

tárgyalást folytassa s amennyiben a Sporthorgász Szövetség részé-ről konkrét ajánlatot nyerne, erről a választmánynak jelentést tegyen.

VEGYESEK.

L. Kiss Aladárt, lapunk horgász-munkatársát — mint értesülünk — a Győri Sporthorgászok Egyesülete alelnökévé választotta.

A velencei tavi halászati társulat f. évi február hó 1-én d. e. 10 órakor Székesfehérvárott dr. Klauz György nagyprepost elnöklete alatt rendes évi közgyűlést tartott, melyen az 1926. évi számadást és az 1927. évi költségeloirányzatot — az eddigi 50 P-ben — elfogadták. Az évi haszonbért az eddigi halvaluta helyett 24.000 P-ben állapították meg azzal a hozzáadással, hogy bérlő ezenfelül a társulat igazgatási kiad.sait is fedezni tartozik. F.

Német halászati kiállítás. Schleswig-Holstein központi halászati egyesületének 50 éves jubileuma alkalmával — mint értesülünk — f. é. május 14—22-ig Kielben nagyszabású halászati kiállítást rendeznek.

F.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint február hó folyamán a nagybani halárak kilo-grammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	nagy	2:20—2:24 P
	közép	2:00—2:16 „
	kicsi	1:80—2:00 „
Édesvizi jegeltponty	nagy	1:80 — „
	közép	1:50 — „
	kicsi	1:20 — „
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	6:00 — „
	II. oszt.	5:00 — „
	III. és IV. oszt.	4:00 — „
Dunai süllő	I. oszt.	6:00 — „
	II. oszt.	5:00 — „
	III. oszt.	4:00 — „
	IV. oszt.	3:50 — „
Élő csuka		2:20 — „
Csuka (jegelt)	nagy	2:20 — „
	közép	1:80 — „
	kicsi	1:60 — „
Harcsa (jegelt)	nagy	5:00 — „
	közép	4:40 — „
	kicsi	3:60 — „
Őn		1:20—1:60 „
Balatoni keszeg		0:50—0:70 „

A kereslet kissé gyengébb, az irányzat javuló.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

ELSŐRENDŰ TENYÉSZTÉSRE VALÓ HALANYAG

**A Magyar Tógazdaságok r.-t.
tógazdaságaiból az idei évadra!**

Közelebbi feltételek:

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.-T.-NÁL
BUDAPEST. V. ker., Széchenyi-uca I.

K A P H A T Ó :

- Kétnyaras tiszta tükrös vagy vegyes nemes tenyészponty** (Fehérmegye és Somogy megye).
- Nemes tükrös **anyaponty**, (Somogy-szentmiklós, Vrászló, Sárd, Simongát, Bicske); **anyacompó**.
- Tenyészharcsa** 0.6—1.0 kg súlyban (Bicske, Csoór, Mike, Vrászló, Simongát).
- Harcsaivadék** 5 dkg átlagsúlyban (Simongát).
- Süllőivadék** (Somogy-szentmiklós, Vrászló, Bicske).
- Pisztráng-sügér ivadék** (Mike, Csoór).
- Süllőikra**, tavaszi szállításra.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79-46. és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyagpontyokat.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, rebzsinór,

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST.

Főüzlet:

IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61-48.

-I-

Fiókuzet:

VII. ker. Thökölyi-ut 16. szám.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17.

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI R.-T. BUDAPEST KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON:

Közp. Vásárcsarnok: József 48-94.
Iroda Vámház-körút 13. „ 35-39.
Fiók-üzlet József.tér 13. „ 150-65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.